



PRAG aghartta



Serdar Karabati

skarabati@bilgi.edu.tr

Dünyada gerçek bir jazz şehri olarak adlandırılabilir az yer olmasına karşın, belli başlı coğrafyalarda mutlaka bir jazz sığınağı vardır. Prag'daki Agharta bu kaçış mekanlarının Avrupa ortasındaki iyi örneklerinden biri. Zemin kat altında oluşuyla benzetmeyi de gerçek kılıyor. Niyetiyle, içiyle kendine ait bir kimliği olmakla birlikte, Agharta kapsamlı bir jazz projesinin parçası aynı zamanda. Kulüp, Arta etiketiyle yerel müzisyenlerin kayıtlarını yapan müzik şirketi ve uluslararası bir festivalle doğrudan bağlantılı. Böylece, müzisyenlerin ve dinleyicinin ihtiyaçları tek el altında bir araya getirilmiş.

Arta bugüne kadar Rudy Linka, František Kop, Boris Urbaneč, Roman Pokorný, Laco Deczi, Luboš Andršt dahil birçok müzisyenin ve Hot Line, Naima, Tutu isimli grupların kayıtlarını yayınlamış. Bu albümler bir bakıma Çek jazz'ının dünyaya

ya açılan kapısı. Albümler Agharta'nın içindeki bir odacıkta satışta sunuluyor. Agharta festivalinin ise John McLaughlin, McCoy Tyner, John Scofield, Wynton Marsalis ve diğer birçok şöhreti konuk etmişliği var. Festival kapsamındaki konserler çoğu zaman Milli Müze'ye çıkan ve şehrin en güzel caddelerinden biri olan Václavské Naměstí yakınındaki Lucerna'da gerçekleştiriliyor. Lucerna Şubat'ta Malia'yı, geçen ay Steve Khan ve Scott Henderson'ı konuk ediyordu. Nisan ve Mayıs programında ise Bill Evans, Pat Metheny ve David Sanchez var. Bir pasaj içinden girilen Lucerna iç dekorasyonu ile bir parça eskide kalmış olmakla birlikte, sahnesi ve müdavimleriyle özgün yaşantısı olan bir mekan. 1991 yılında Miles Davis'in ölümünün ertesi günü açılmış olan kulübün varlığı yolu Prag'a düşen jazz severler için güzel bir keşif şansı sunuyor. Baharıyla, kadifesıyla birkaç devrim görmüş olan Prag Agharta'yla birlikte bir başka dönüşümü daha yaşıyor ve anlatıyor gibi. 🎵



Agharta'daki canlı performanslardan derlenmiş parçalar aktif Çek müzisyenlerinden önemli bir kesit sunuyor. Gruplar ağırlıklı olarak mainstream, pop-jazz ve fusion çizgisinde.

www.agharta.cz - www.arta.cz

Sade Karışık

Serdar Karabati

skarabati@bilgi.edu.tr

Tuşlara bağlı küçük çekiçlerle, tellerine vurulunca ses veren, klavyeli, ağır ve büyük bir çalgı. Piyano gerçekten ağır ve büyük. Taşınması yalnızca maddi olarak değil, manevi olarak da zor. Jazz'da edindiği tarihçesi belki büyük hafızasının şimdilik küçük bir parçası. Öyle de olsa, piyanonun modern yüzyıl müziğindeki dağarcığı piyanistlerin hayli iddialı olmasını gerektiriyor. Jazz'ın fırtınasında uçup giden ve yok olan seslerin hikayesi pek hazindir çünkü.

Jon Weber ismi bu tehlikeli çalgının jazz tarihinde, özellikle de Amerika yakasında yükselmeye başlayanlarından. Aslında yaşı ve çalıştığıyla günümüzün orta kuşağından sayılabilecek bir müzisyen. Çocukluğunda binlerce parçayı kulaktan ezberine alabilmesiyle ile dikkati çekmiş. Gençliğine kadar geçen dönemde de çoğunlukla kendi kendini yetiştirmiş. Sonrasında ise saklı denebilecek bir kariyer izliyor. 1993'teki Jazz Wagon kaydını saymazsak Simple Complex piyanistin daha geniş bir çevreye görünür olduğu ilk albüm.

Просто Сложно, Eenvoudig Ingewikkeld ya da bir parça yanlış Türkçesiyle Sade Karışık Chicago Tribune ve İsviçre Ulusal Radyosu tarafından yılın albümü olarak ilan edilmiş bir kayıt. Jon Weber'in Chicago'da yerleşik oluşuyla bu



şehirden daha fazla tanınıyor olması arasındaki ilişki elbette şaşılacak bir şey yok. Diğer ödüllü ise müzisyenin İsviçre'deki piyano festivallerinde gösterdiği başarılı performans sonrası gelmiş bir takdir ve beğeni olarak düşünmek gerekir. Weber'in bu yıl içinde yapması beklenen kapsamlı turnenin ödüllere bakışı nasıl değişti-receği ise ayrı merak konusu.

Aslında Simple Complex'in piyanist albümü olduğunu çıkartmak pek kolay değil, çünkü albüm piyanoya özel bir misyon yüklemiş gözüküyor. Jon Weber solodan kaçınıyor, ancak önceliği

çok net bir şekilde bestelere ve performansın özelliklerine vermiş. Solo bölümler bu anlayışa uygun olarak bestelerin çerçevesini parlatmak amacıyla tasarlanmış. Yine de, trompetçi Diego Urcola, vibrafoncu Gary Burton ve saksofoncu Eric Alexander'ın ön plana çıktığı dakikalar dikkatten kaçmıyor.

Davulda hemen tüm albümü Mark Walker sırtlamış. Bazı latin jazz projelerinin omurgası olarak da bilinen Walker, buradaki geniş rolü de başarıyla tamamlıyor. Paul McCandless, Niels-Henning Ørsted Pedersen ve Roy Hargrove ise jazz dinleyicisinin aşına olduğu isimler olarak listede hemen göze çarpıyor. Bir başka hoş sürpriz son dönemin belki de en derinlikli erkek vokalisti olan Kurt Elling'in varlığı. Weber-Elling buluşması aynı zamanda bir Chicago kardeşliği.

Simple Complex yaklaşımı itibarıyla sıradışı olmaya çalışmayan, kolektif ruhu vurgulayan bir albüm. Pozitif dokulu, duru besteleri keyif veriyor. Ekseni post-bop olmakla birlikte, örneğin Is it only me? ve Jolie isimli parçalarda olduğu gibi Latin tınırlara ve Hint müziğine de dokunuyor. Simple Complex belki büyük bir iddia peşinde değil, ama dikkatli kulaklar bu albüme çok önemli direnç noktaları bulacak. Jon Weber giderek zenginleşecek bir karakteristiğin tohumlarını atıyor olabilir.

www.jonwebermusic.com 🎵